

Розглянувши думку Сокальського В.В., ми дійшли висновку, що органічне виробництво й вирощена органічна продукція вважаються такими лише після одержання відповідного сертифіката якості продукції, за умови дотримання усіх вимог і норм органічного землекористування [6].

На нашу думку, опираючись на праці науковців, існує 5 основних переваг виробництва органічно чистої продукції: користь для організму людини; органічні продукти – безпечні для дітей; органічне землеробство мінімально негативно впливає на природне середовище; поля не виснажуються; збереження природних зон та біорізноманіття.

Органічне землеробство передбачає активне застосування сівозмін, а також культивування рідкісних видів культур. Це підтримує біорізноманіття і створює здоровий генофонд, що стає основою для адаптації нових сортів та видів. Також виникають сприятливі умови для залучення корисних для органічної системи організмів, таких як запилювачі й фаги.

Ми погоджуємося з думкою Мельник В.В., що держава мала б компенсувати витрати перехідного періоду, пов'язаного із зниженням урожайності в перші роки застосування технології органічного землеробства, що саме і знижує привабливість аграрних товаровиробників до інвестування капіталу в дану технологію [4].

Література:

1. Артиш В.І. Екологічне землеробство: підруч. для студ.і викл. агроном. спец. ВНЗ / В.І. Артиш, І.А.Шувар. Львів: Новий світ 2014, 2015. 430 с.
2. Бойко Л. Передумови розвитку органічного виробництва в Україні / Л. Бойко // Землевпорядний вісник. 2016. № 2. С. 30-35.
3. Буга Н.Ю. Перспективи розвитку органічного виробництва в Україні / Н.Ю.Буга, І.Г. Яненко // Актуальні проблеми економіки, 2015. № 2. С. 117-125.
4. Мельник В.В. Складові органічного землеробства / Мельник В.В. // Дім, сад, город. 2015. № 10. С. 28-29.
5. Сільське, лісове та рибне господарство. URL: www.ukrstat.gov.ua/druk/publicat/kat_u/publ7_u.htm.
6. Сокальський В.В. Органічне землеробство: проблеми і перспективи / В.В.Сокальський // Економіка АПК. 2017. С. 48-53.

ВДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМІВ ВРЕГУЛЮВАННЯ В УКРАЇНІ ВІДНОСИН У СФЕРІ ТРАНСФЕРУ ТЕХНОЛОГІЙ

*Ярошевська Т.В., к.юр.н., доцент
Дніпровський державний технічний університет*

В умовах світової інтеграції, посилення конкуренції на світових ринках рівень економічного розвитку країни визначається науково-технічним потенціалом та здатністю до використання об'єктів права промислової

власності. Передача технологій є основним чинником зростання обсягу виробництва і продуктивності праці та сприяє підвищенню якості створеної нової продукції. Тому однією з найважливіших складових інноваційного процесу і перспективним механізмом економічної стабілізації держави є трансфер технологій.

Трансфер технологій відіграє значну роль в економічному розвитку кожної провідної країни, в тому числі і в Україні. Безперечно, трансфер технологій як сучасний засіб впровадження інновацій на підприємстві надає можливість прискорити та вдосконалити процес виробництва, підняти рівень конкурентоспроможності товарів, а належне регулювання і фінансування цієї сфери в довгостроковій перспективі відкриває перед країнами можливість вийти у світові промислові лідери.

У провідних країнах світу механізми трансферу технологій вже давно працюють і продовжують далі вдосконалюватися, тоді як в Україні цей процес ще знаходиться на стадії зародження і вимагає детального опрацювання. Тому Україні важливо вивчити досвід провідних закордонних країн щодо правового врегулювання відносин у сфері передачі технологій і виявити позитивні напрацювання, які можна було б запозичити і закріпити у відповідному законодавстві нашої держави.

Впровадження та комерціалізація конкурентоспроможних передових технологій, ефективний технологічний обмін розширить можливості високотехнологічного імпорту та експорту, сприятиме запровадженню єдиних високих стандартів економічного розвитку та налагодженню співробітництва у цій сфері між Україною та передовими країнами світу.

Науково-практичні аспекти трансферу технологій досліджені та відображені у багатьох наукових працях вітчизняних вчених, у тому числі фахівців в сфері інноваційної діяльності: Г.О. Андрощука, Ю.Л. Бошицького, В.І. Довбенко, Ю.М. Капіци, О.В. Кам'янської, В.М. Крижної, Н.С. Кузнєцової, В.В. Луця, О.П. Орлюк, Б.М. Падучака, Р.Б. Шишки та інших. Проте незважаючи на значний внесок вітчизняних науковців у розробку цієї тематики, багато питань досі залишаються недостатньо висвітленими. Так, подальшого дослідження потребують, насамперед, практичні рекомендації щодо врегулювання відносин у сфері трансферу технологій та пошук механізмів, спрямованих на впровадження нових технологічних і технічних рішень, сучасних виробничих процесів, здатних випускати конкурентоспроможні товари, що дозволить економіці України вийти з зatoryжної кризи, а підприємствам та бізнесу збалансовано працювати в умовах ринкової економіки.

Автор тез вважає, що застосовуючи європейський досвід щодо реалізації інноваційних програм в Україні та підвищення міжнародної конкурентоздатності нашої країни необхідно, перш за все, на державному рівні створити привабливі економічні умови в сфері передачі інноваційних технологій. Зокрема, змінити систему оподаткування, експортно-імпоротної політику для сприяння концентрації інвестиційного капіталу та стимулювання

фундаментальних і пошукових науково-дослідних робіт через цільові пільгові кредити, субсидії, дотації, дослідницькі контракти тощо. Необхідно удосконалити правову базу щодо фінансового забезпечення трансферу технологій. Також для активного впровадження результатів наукової та науково-технічної діяльності в економіку України має бути сформована інноваційна політика, що включає форми і методи державного стимулювання науково-технічної активності, активізації взаємодії науки і виробництва з метою широкого втілення розроблень в кінцевий виробничий результат – нові конкурентоспроможні види продукції, організаційні рішення, технологічні процеси. Така політика повинна передбачати вдосконалення правової, соціальної-економічної, організаційної, інформаційної бази та інших складових інноваційної діяльності.

Аналізуючи досвід України та провідних країн світу в сфері трансферу інноваційних технологій та/або її складових у промисловість, слід зазначити, що лише активна участь держави у створенні відповідних центрів з трансферу технологій як на законодавчому рівні, так і за допомогою довгострокового фінансування, а також податкова підтримка розробникам інновацій та споживачам, які проводять впровадження технологій та/або її складових, може вирішити проблемні питання активізації інноваційних процесів.

Безумовно, найпоширенішими каналами трансферу технологій сьогодні є міжнародна торгівля, яка відіграє ключову роль у комерційному трансфері, наукомісткий сервіс у вигляді надання професійних послуг у сфері виробництва, обігу й управління (інжиніринг, консалтинг); міжнародне науково-технічне співробітництво; комплексний трансфер технологій. Проте, на відміну від практики технологічно розвинутих країн, в Україні трансфер технологій поки що не отримав необхідного розвитку. Тому Україні як державі, що зберегла значний науково-технічний потенціал, в найкоротший строк необхідно освоїти механізми комерціалізації результатів наукових досліджень та науково-технічних розробок і включити інтелектуальний продукт в ринковий оборот для того, щоб стати гідним учасником міжнародного співробітництва у сфері трансферу технологій.

Отже, для розвитку сфери трансферу технологій з метою підвищення міжнародної конкурентоздатності України необхідно удосконалити економіко-правову базу для забезпечення трансферу технологій шляхом внесення змін і доповнень у чинні законодавчі акти з метою створення привабливих соціально-економічних умов для передачі інноваційних технологій.